

צמ:

עין משפט
נר מצוה

פ א מ"י פט"ו מהל'
 מאכלות אסורות
 הל"ב:
פ ב מ"י פ"ג מהל'
 מאכלות אסורות ה'
 כב סמג לאלו קלט עוש"ע
 י"ד ס"י פ"ג סעף ה':
פ ג מ"י פט"ו מהל'
 מאכלות אסורות סמג
 לאלו קלט עוש"ע י"ד ס"י
 ס"ה סעף ו' וס"י ק סע"י
 ג:

שיטה מקובצת

א וליבטל ברובא. נ"ב ע"י תוס' בכורות דף כג ע"א: **ב** של היתר אלא ק' לבד מן האיסור מותר: **ג** אסור ומי איכא דיהיב טעמא כולי האי: **ד** וסאתים הוו מאתן רביעיות פחות המני קב ארבעה:

רבינו גרשום

רא מורישא במאה דא
 סיפא בששים כלומר
 דא מורישא במאה דא
 ולהחמישי דאמור סבל
 דסיפא דהלך דתני מותר
 בששים דא במאה אלא
 להלך דא רבאן להחמישי
 מרמינן במאה דא להלך
 במאה מותר [ולחמישי]
 במאה אפי' במאה וזמא
 (אמור) [מותרן א' א' בתים
 אלא אחד אין זה להלך
 דא בששים: יושא
 וסיפא במא כלמור יושא
 לאמור להחמישי וסיפא
 דלהלך ולהלך תיבוי
 במאה יושא במאה וחד
 דהלך במאה וחד דהיתר
 וחד דאמור דאצני' וזמא
 וחד דהיתר לא בשל
 האמור: סיפא במאה
 כלמור (רבנן) (ב' f)
 דאמור במאה אפי' כ' בשל
 י' יהודה אמר רבי
 במסכתא אמר שם קבץ
 קב' ד' גזינן לוג' ר'
 כיציל א"ר ר' רביעית
 שולחנין ביצה ומחצה
 סך הכל במאה מאה
 רביעית חתה ר' וכן
 במאה האחרת ר' מאהים
 רביעית ס' ח': כבשר
 בראש' לפחות דקבץ
 אלא בשל לפחות כלמור
 דבעלי אמר בששים
 בשל. ונכשיל א' בששים
 בעלי אלא שלח: האר
 דאח' להלך דא חניא
 כלמור כניד שחבשאל
 כיו"ר. וכן קמיה ד'
 אמ' כלמור יוש שחבשאל
 בה תני גשה. ומור
 דא משיע ד' יתושע
 להחריא כלמור דקבץ
 א' כנידן דקבץ שם:
 (ואמר ל' בשל) (ג' ג' ובלטול)
 כלמור אסור בתים שאין
 מכיוו' כלמור אמרין דהו' שם
 בנות שם דא' ש' ששים
 הו' שם מותר

(א) אולי לֹא־דאָך דאָן בדיחוד
רק מ'האט בלובד אפס"כ בעל.

גיד הנשה פרק שביעי חולין

לא במהרה. פי' בקוטרם והי' קלמר אין צהן להעלות בק"א של הימר אלא מהא של הימר לנד האיסור מותר ופריך והא מדרשא מין צמיט שחאם הולך צו כל עשה להחמיר אפ"ה צנייל במאה י' ליובא נתן טעם דקמי אין צהן להעלות כו' צין אין צו כדי להחמיר אפ"ה וס"ד מהא וקמ' כדנ'

לא במאה והא מדרין
בששים דקתני רישא
ישאור של חמין שגני
בו כדי לחמין בין יש
ואחד בין אין בו כדי
אסור אין בו להעלות
בו כדי לחמין בין אין
רישא וסיפא במאה
וסיפא במאה ובי יש
וחד אמאי לא בטיל אין
שגני שאור דחימוצו
מילתא דאמר רבי יוחנן
הישועותין שוין שהורין
למאיתם ^אדרתנן ^בדג
יהודה אומר רביעית
יהודה מין במינו לא
בעלמא הוא: כיצד מש
כבשר בראשי לפתות
דתניא ^ארבי ישמעאל
ברוקה אומר אין בגין
דאתא לקמיה דרבי חנינ
בר זבאי אבבא כי נפ
לך אמר ליה שריא לא
עיייליה לקמיה אמר מו
זיל אימא ליה למאן ד
בנותן טעם כי אתו לל
לחו לקמיה דרבי יצח
סבירא ליה והלכתא
טעם: גיר הנשה שנתם

תמינת טעם קשוי ליה אחרי לא בטיל בק"ח דלגה הוי אלה כמו
 המעדה דחלב בעלמא דתנן בפרק כל הבשר (לקמן דף קטז) המעמיד
 בעור הקבה אם יש בה בעותן טעם אסורא משמע הא ליכא בעותן
 טעם שרי אח"כ והעמיד חלב מוסר להעמיד לא חשיבא טעמא
 והא דתני מיתות ואמש שזור שאני דחמורא קסא: **והאמר רב**
 יהודה מין בבטיו וא"כ בפ"י. הקשה ר"ת לישני הא דידעה הא דרביה
 אית ליה שניא אחריני וא"כ והלא קסא ירי שו מים כדאמרין
 טהור וא"כ (א) אמרת סלק את מיני כמי שאני ואשין מיני דבה עלי
 שכבש וא"כ טהור כל גרס שאומ מחזיק קאשים אם יש בו משקל
 דטעם ידרי אסור ובגרס עומא שו דגרס אין עותן מים מן יתקבלין
 מבטלים הרביעיית דאי לא בטלי ליה אלה המים לחודייהו אי לא
 אלה מדרבנן ומיחו ירי שרצים אסור דאורייתא דתניא בהעור והרועט
 היא דהא קאמר התם ויריבי דאי כחז שרצים כו' ובפ"ק אין דבטלו
 לא לאו הכי קאמר חלב המיני טעמא שרי והבטיא המעמא (א) לא
 לאסור ירין ורועטן וקפסא דבהן אסומתא בעלמא שרי ובה דפריך
 גרס טרפה מהמעמא לאסור ירין ופריך ליה מדג טהור שמתחו עם
 מדרבנן אלה ש"מ דהא דשרי הכא בשמתחו זה עם זה משום דלא כל
 ליה בח"כ מדכתיב מעמאם הם לבס ודגים דליכא קרנא לא אסיר מלא
בראשי אפחות. פי' בגווערס ירק שו דליכא אש משמע כי כן
 משמע שכן השרצים שנקרעו וכן בשבט (דף קטז) אמרין

והלכתא אין גידין בנ"י. למאי דקימא לן אין גידין גזטן טעם
דפרקי רבי אבהו דלמר על מקום שגזמר אל מחלולו כי
וגידה הותרה ומסיק דלמאן דלמר אין גידין גזטן טעם ה"י דאסור
זו גיד דעודו כוכבים אינו טעון מעות אלא על דבר שיזו על דאסור
שמהכנסו זה טעם דשואו בלם וממתיין (ועל 97 ע"ב) דשואו אדם
גזטן טעם וגיד הנשה אסור וזהו: **והלכתא אין גידין**
ואי לא יטעל שמו אסור (ועל 97 ע"ב ד"ה שמו) פרשמי בשם רבי

לֹא בְנֵאֵל 12 והבי קאמר אין בהן אחד וימאה של היסר אלל מואה של
היסר 13 לצד הליסור מואר: **והא מדרישא**, שאלה הולך צו כל שעה
להחמיר במין ומינו ופ"ה צביל בנאה"ר כי ליכא נומן טעם מכלל
דסיפא צמין ושאני מינו בששים שהרי זה חילוק שבניהים שזה אינו
צריך מואה וקלד שכלני נומן טעם

זה לר' דקמי רישא שאור של
חטים כו'. דהיינו מין ומינו: יש
בו כדי לתמן. דהיינו תוך טעם
ועולם אכור: אין בו תולד ומאכל.
פאילו נהי' בו כדי לתמן אכור והיינו
להחמיר דהא נמין ושאינו מינו אמרו
כי לינא טעמא לא בעי ק"ל והבא
צעין ק"ל אלמא דהא דקא חמיר מינה
אי ראב' קדי' שרי וקא נקטא דעתין
נכ' כדאי אסורה קאמא אלמא
נחמא בעיל: רישא וסיפא נחמא.
נחמא: לא רישא נחמא וחד. לבד
מאסורה: וסיפא נחמא. לבד
מאסורה: ופרסין אי רישא נחמא
וחד דהיינא קאמר אמאי קמי' יש בו
כדי לתמן אפי' שיש מאה ואחד
אכור וזכי אריב' דייב טעמא כולי
האי: איסורי: ר' דמי: אמר לבי.
אבי: דלמא שאני שאור שחיטתו
קשה. ויש קשה מחיבו: לא כל
השחיטות שיש. לית טעם: רביעי.
של ציר טמא אומר פסחים א' ציר
טמא ו' של דבר אחר ופסחים ה'ו

מאת (רבינו) וכו' וכו'. קד ארבעה
לוגין ולוג ד' רביעיות שש עשרה
לקב וסאה שש קבין שלשה קבין
מ"ח רביעיות וכן ארבעה זימני;
כראשי לפסוס. ירק של לפת. ולי
נראה שראש הלפת מתוק מוגז
וטעם הנשר יזכר בנזבות הלפת
בשיעור מועט אבל כראשי לפסוס
אין יזכר אלא בשיעור גמור (ד');
מסניסין. דקמני גדלף ע"פ שמכרו
אזכר את התבשיל מפני טעמו דלא
ש' ה"א מנא: אין בנדיס בנזוס
טעם. ומשליח והשאר מוזכר:

וזה לא סבירא ליה. דלרי אמי לאשוריהו ואמרו מין דמשמיה דריי יהושע בן לוי שרי ליה לא מתי בדיהיה: וסליכא און בנדיים בנותן טעם. ודין מתבשל ודין נמלה ודין נללה משליו ומותר. ודוקא בו אבל שמו ים בו ב"ט ואם לא נטל שמו אחר: וליבעול ברובא. כי אין מדריו:

שמייה דרנן גמליאל דממני כפ' התעוררות (זכמים עט.) וי"ל דהכא הלוקח זכמה (זכמות כז.) הלוקח יזי מעם הארץ משקיו זכמים והוא זכבטלו וי"ל דהכא מיירי גזיר שאלן זו מים דקתני רישא דר' טמא דהא זכמים היכודה הוא חמם (זכמים בגלל דר' טמא יזרי אסור פי' דגמס אל נמי י"ל מוקדמתי שטוריו קרוב למתאים לאלמל כל המתאים י"ל קרוב למתאים: **שמי** יציר דיעה בעצמא הוא. פי' *לא אסור ולקמן כז.) הטמאים לאסור יצין ורועטן וקיפס שלחן ודרשא גמורה (דף יד:) דלרין טעמא דכחז רחמנא גמל גמל ולרש"א אח הגמל דג יצין ורועטן כז:) אש"ג דזמורות הכנים דריש נמי גבי דגים שקן וקל כל השכר (לקמן דף קע"ג:) שילרב דאכר כשר שטוריו דלמלח נה דג טמא מותר פריך שפיר מדג אכשר דהא לכל הפחות יצרו אסור הוא וקלז' מימא כיון דלרין קורא כשרן וזכמה טמאה נמי דריש יימאה היכי מייתי רבא רחא מהטמאים לאסור יזי של טרפה: ודבריו צפרכ' (דף יט:) דקאמר אנעשה כשרו כראשי לפחות

גיד הנשה אסור בהנאה להכי מפרש פירק כל שעה ומסמך (דף כב)
מע ומי אסור בהנאה ופירק והרי גיד כו' ומשמך כשחבורה כנלה היא
אין לתמוה על מה שמכרחין ליקור אשר ליעבדי כוכבים אע"פ שמעביר
ולא על הגיד ומיכיו כו' שלמה בשר לשלוח לעבדי כוכבים לפי
דן לעבד כוכבים כו' מוקי לה הם דלא כר"ש דלמך אין צנידין
היה שם. פ"י הקונטרס דווקא זו אבל שמו"י כו' טמן טעם
ו ר"מ דלא החמירו בשומן יותר מבגיד גבי שני חלב דמסעפ:
דביע

מסורת הש"ס

(א) תרומות פיי מ"ח;
(ב) וקמן ק' וס"ג;
(ג) ומוס' פ"ו ה"ג פ"ט
לעיל פט'; (ד) כסא'; גדול;
(ה) ופ"ט מוס' שבת קמב.
ד"ה שפלה וי"ו; (ו) ונער
מי דחקו להכריז ק"א של
היחר ונראה דמשים האי
פירוש דפרץ בק"א אח"י
לל בעיל דחק בקונטרס
בב"ל מהרש"א (ז) (י) (י"ג)
סלעים; (ח) (י"ד לרבא)

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שאני וכו' לא
אסור אלא מדרבנן. עין
ע"ז ח ע"א תוס' ד"ה
מחלוקת וע"ל דף קטז ע"ב
ברש"י ד"ה הרי זו אסורה:

הגהות הב"ח

(א) תוֹב ד"ה וְהָאֵמָּר
וְכִי וְאִיכּ אִמָּאֵי לֹא
אִמְרִינן סָלָק אֶת מַעֲוָה
(ב) ד"ה שֶׁלֹּא יִכּ וְכַפֵּיק
דְּכֻסְתּוֹת. נ"ח לֹא תֵּחַס
נָמֵי מוֹסֵה דְּפִיר שְׂרֵטֵי
לְדֹאֲרִיתָא וְדִרְשָׁא נִמְרִידָא
הִיא מְדַפְרִיק מִיַּיִט מֵאִי
שָׁא הֵלֵךְ מִצִּיר דְּפִשְׁטָא
דְּחֵלֵב אֲסוּר לְדֹאֲרִיתָא כְּמוֹ
נָצִיר וְלֵמַעַל יֵי גַמֵּל גַּמֵּל כִּי
(ג) ד"ה וְהִלְכְּתָא וְכִי כִסֵּס
הִלְכְּתָא בְּרִי בֵּר דְּלֵא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א נס' ריי זאמר רביעית
 נכאמס. ניצ' מ"י ספרו
 מהלכות זאמלס אקטיות
 הלסס ל"ד עיי' נס' נלח"מ
 ופברית בייד סקמ' פ"ג
 ס"ק ט' ונפסר זשונס
 לזרד אהמניקן דערומות
 דיוק' **ב** רש"י ד"ה
 ד"ה נכאמס וכו'. ר"ב ע"י
 נסח ד' קמפ ע"א נכוס'
 ד"ה נפסלס וכו' וניב'ק
 ד' פ' קנ' דרש"י ד"ה
 ר"י מנחם